

ת"פ 63292/06/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63292-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט איתן כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בתקיפת קטין על ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

העובדות שבהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין

2. על פי העובדות שבהן הורשע הנאשם, בנו של הנאשם מ' יליד 1999 (להלן: "**הקטין**" או "**המתלונן**" או "**הבן**") התגורר בבית סבתו שממוקם סמוך לביתו של הנאשם. ביום 01.08.2015 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, עת ישן הקטין בחדר בתוך הבית, נכנס הנאשם לחדר וצעק על הקטין בעקבות כך שנטל ללא רשות רמקול שבבעלותו של הנאשם. זאת עשה הנאשם בעת שעמד סמוך למיטתו של הקטין. הקטין אשר שמע את צעקותיו של הנאשם, התעורר בבהלה. הנאשם תקף את הקטין בכך שהכה אותו במכות אגרוף בפניו. בתגובה, הגן הקטין על פניו באמצעות ידיו. הנאשם פסק ממעשיו רק לאחר שכל, קרובת משפחה אשר שהתה בבית באותה עת ושמעה את הצעקות, נזעקה לחדר והרחיקה את הנאשם מהקטין.

הנאשם הורשע על שבהיותו אביו של הקטין ואחראי עליו, תקף אותו.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 13.12.2020. כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 48, נשוי ואב לארבעה, עובד כיום כסדרן בחנות ובמהלך השנים עבד במפעל. לנאשם 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. התגייס לצבא אך בהמשך שוחרר עקב אי התאמה, לדבריו על רקע קשייו לציית לסמכות.

המתלונן כיום בן 20, מתגורר בסמוך לבית המשפחה במשק השייך לאחיו של הנאשם, ומאז האירוע נותק הקשר בינו להוריו. הנאשם תיאר את עצמו כאב מסור אשר דואג לצרכי ילדיו ותיאר את הקשר עמו כחם וקרוב, למעט עם המתלונן שלתפיסת הנאשם סובל מבעיות התנהגות רבות.

הנאשם ללא הרשעות קודמות ולא עומדים נגדו תיקים פתוחים נוספים.

בהתייחס לעבירה, הכחיש הנאשם אלימות כלפי ילדיו והכחיש את עובדות כתב האישום. לתפישתו, התלונה נגדו הוגשה לאחר שאחיו הסית את בנו נגדו על רקע סכסוך ירושה ובנו הגיש נגדו תלונת שווא. הנאשם שולל צורך בטיפול, אינו רואה קושי בנתק הממושך מבנו ואינו מעוניין בהליך גישור מאחז מולו.

שירות המבחן נפגש עם רעיית הנאשם - אמו של המתלונן, אשר בדומה לנאשם סיפרה גם היא על קשיי ההתנהגות של המתלונן במהלך השנים תוך ששללה כל בעייתיות בתגובותיו של הנאשם כלפיו.

המתלונן מסר לשירות המבחן שבמהלך שנות ילדותו חווה אלימות קשה מצד אביו, וכי אמו לא הגנה עליו, לא במהלך השנים ולא באירוע זה. עוד מסר שבגיל ההתבגרות התחזק וקיבל תמיכה מבני משפחה אחרים באופן שסייע לו להגיש תלונה נגד אביו. המתלונן הדגיש שהוא אינו מעוניין בקשר עם הוריו וכי טרם עיבד את החוויות שעבר.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת, צוינו: התנהגות אלימה כלפי המתלונן כמתואר בכתב האישום; הכחשת הבעייתיות בהתנהגותו לאורך השנים; שלילת נזקקות טיפולית בתחום שליטה על דחפים תוקפניים ובתחום ההורות; השלכת האחריות לניתוק הקשר על התנהגות הבן.

כגורמי סיכוי לשיקום, צוין שהמתלונן דיווח שהנאשם אינו מטריד אותו כפי שעולה גם מפלט הרישום הפלילי של הנאשם אשר מלמד שלא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

בהתייחס להליך הצדק המאחז, הליך שבו תליתי תקוות רבות לשם איחוי הקרע במשפחה, צוין שההליך הוא וולונטרי ועל פי רוב אינו מתאים לעבירות אלימות במשפחה. שכן, בעבירות אלה מדובר ביחסים מתמשכים אשר ככלל ההתערבות המתאימה להם היא טיפול ייעודי לתחום זה. במקרה זה קיים נתק ממושך בין הנאשם לבנו, ולא עלה כל רצון מצד הבן לפעול לשינוי המצב. לפיכך סבר שירות המבחן שלא מתקיימים התנאים הבסיסיים אשר מצדיקים בחינת היתכנות להליך צדק מאחז.

בעקבות עמדותיו של הנאשם המכחישות בעייתיות כלשהי, בצירוף לגילוי חוסר מוטיבציה מצדו לשתף פעולה עם שירות המבחן, **לא בא שירות המבחן בהמלצה על ביטול הרשעתו.**

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

4. כראיות לעונש מטעם ההגנה העידה אשת הנאשם ואם המתלונן. בעדותה הגדירה את הנאשם "בעל

מקסים, אבא טוב לילדים, חבר של כולם". סיפרה שמצבם הכלכלי אינו בכי טוב וכי היא ובעלה מנסים לסייע לילדיהם, וחפצים לקרב את המתלון למשפחה.

5. באת כוח המאשימה עו"ד דולי מזעל עתרה להשית על הנאשם צו של"צ מורחב, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע בין צו של"צ ועד לעבודות שירות לצד עונשים נלווים. בטיעוניה הדגישה את נסיבות העבירה, טענה שהנאשם היה הדומיננטי באירוע וכי כתוצאה מהעבירה נגרמו למתלון נזקים פיזיים ונפשיים. לקולה ציינה שהנאשם נעדר עבר פלילי. אשר לשאלת ביטול ההרשעה, טענה שיש להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה כיוון שהמקרה אינו נכנס לגדר החריגים אשר מצדיקים את ביטול ההרשעה. לתמיכה בטיעוניה הפנתה לפסיקה.

6. באת-כוח הנאשם, עו"ד תהילה פרץ, עתרה לבטל את הרשעתו של הנאשם להסתפק בענישה צופה פני עתיד. בטיעוניה הדגישה שמדובר בתקיפה מינורית חד פעמית ולא מתוכננת אשר אירעה לפני כחמש שנים ולא הסבה כל נזק; שכתב האישום הוגש בשיהוי של שנתיים; שהנאשם לא נעצר בשעתו; ושהמקרה לא דווח לשירותי הרווחה. עוד טענה שהנאשם הוא אדם נורמטיבי נעדר הרשעות קודמות והאירוע היה חריג בנוף חייו. אשר להשלכות הרשעתו של הנאשם, עדכנה שהוא פוטר מעבודתו לאחר שניתנה הכרעת הדין המרשיעה בעניינו, ומאז הוא עובד בעבודה אחרת שבמסגרתה הוא נאלץ לעבוד שעות רבות כדי לעמוד בעול פרנסת המשפחה. ב"כ הנאשם ביקשה מבית המשפט לאפשר למשפחה לשים את המקרה מאחוריה. אשר להליך צדק מאחה, מסרה שהנאשם מסכים להליך שכזה ונבדקה היתכנות לכך במסגרת עמותת מוזאיקה.

דברי הנאשם

7. הנאשם ניצל את זכותו למילה אחרונה. בדבריו לפני ביקש שייגזר עליו עונש מותנה, ואמר שהוא "מתחנן" לסיים את הפרשה. סיפר שהוא עובד קשה כדי לפרנס את ילדיו ולסייע להם בלימודיהם.

בישיבה שבה נשמעו טיעונים משלימים לעונש, הוסיף: "אם לא היה את כל הסיפור הזה מזמן מזמן יכולתי להשלים עם הילד. המשפט הזה וכל ההתמשכות הזאת גרמה לי לנזק אדיר מאוד. אני מוכן לצדק מאחה. אחרי שהתיק יסתיים אני כן אצליח ליישר את ההדורים עם הילד..."

דין והכרעה

ביטול הרשעה

8. לא מצאתי שהנאשם עומד במבחנים שהותוו בפסיקה לביטול הרשעה, ועל כן החלטתי להותיר את הרשעתו על כנה.

9. ברע"פ 6819/19 סרוסי נגד מדינת ישראל (28.10.2019) שב בית המשפט העליון וקבע שההלכה שנפסקה בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: "הלכת כתב") שרירה וקיימת. דהיינו, כדי להימנע מהרשעה, על הנאשם להוכיח שמתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: הראשון - הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני - סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע

באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה.

ובלשון בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"בית משפט זה שב ופסק אף בשנים האחרונות כי הלכת כתב שרירה וקיימת, וכי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד, כי הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני כי סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה (וראו למשל: ע"פ 3554/16 יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.2017); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.3.2016))."

יתירה מזאת, זה לא מכבר הבעתי את עמדתי לפיה איני סבור כי יש לשנות את אמות המידה אשר הוטו בעניין הלכת כתב לעניין ביטול הרשעה, וכי:

"ההלכה הפסוקה בנושא מאזנת לטעמי באופן מדוד בין מכלול שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, ובצדק מותירה את אי הרשעתו של נאשם כחריג לכלל הרחב לפיו מקום בו הוכחה אשמתו של אדם - יש להרשיעו" (רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים [פורסם בנבו] (19.5.2019))."

10. בהתייחס לתנאי בדבר הפגיעה החמורה בשיקומו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע, כי: **"הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה"** (ע"פ 3554/16 יעקובוביץ' נגד מדינת ישראל (11.06.2017)).

11. עוד נקבע בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות (רע"פ 9118/2012 פריגין נגד מדינת ישראל (01.01.2013)).

מן הכלל אל הפרט:

12. אשר לתנאי הראשון שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, לא מצאתי שתנאי זה מתקיים בנאשם.

הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי כלשהו שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו, זולת פיטוריו מעבודתו לאחר שכבר הורשע. ההכבדה המובנית שיש בהרשעה על יכולתו של נאשם למצוא מקור פרנסה היא נחלתו של כל מי שהורשע בדינו והנאשם אינו שונה בכך מנאשמים אחרים. עם זאת ולמרות הקושי הכרוך בפיטורין, ההרשעה לא חסמה בפני הנאשם את האפשרות למצוא מקום עבודה חלופי ואכן הנאשם עובד כיום בעבודה חדשה.

משמצאתי שהנאשם אינו עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב, הרי שממילא אין עוד צורך לדון בתנאי השני. אף על פי

כן אזכיר בכל זאת בהקשר לתנאי השני שהנאשם לא הודה, לא קיבל אחריות על המעשה, לא הביע חרטה, לא עשה מאמצים לתיקון הנזק שנגרם, ואף שירות המבחן לא המליץ על ביטול הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

13. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

14. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו** הם אלה: ערך ההגנה על גופם, ביטחונם, כבודם ושלוות נפשם של קטינים, וערך השמירה על מרחב בטוח ונקי מאלימות במסגרת התא המשפחתי.

15. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ממשית בהתחשב בטיב העבירה ואופייה. הנאשם, אביו של הקטין שאמור היה לשמור ולהגן עליו, הוא שפגע בו בכך שתקף אותו במכות אגרוף בפניו בעת שישן. חומרה מיוחדת מצאתי בכך שהמכות כונו ופגעו בראשו של הקטין - מקום רגיש באופן מיוחד.

בהתייחסו לתופעות של אלימות בתוך מסגרת המשפחה הדגיש בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11.10.2007) את פערי הכוחות המובנים שבין התוקף לקורבן, את חולשת הקורבן ואת הקושי המובנה בהגשת תלונה. ובלשון בית המשפט נוסחו הדברים כך:

"[...] **במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון.**"

כך גם שלל בית המשפט העליון בע"פ 4596/98 **פלונית נגד מדינת ישראל** (25.01.2000) ענישה גופנית של קטינים לשם חינוך וקבע שמדובר בתופעה חמורה ופסולה שאבד עליה הכלח ושנזקה רב. ובלשון בית המשפט נאמר כך:

"[...] **בהתאם לכל האמור, יש לקבוע, כי ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרוף, שבו יכול ההורה לחבט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורהו, זקוק לאהבתו,**

להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלומות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

16. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**: בחינת פסקי דין בנוגע למקרים דומים או קרובים מעלה שבתי המשפט נוהגים לגזור עונשים במנעד שבין מאסר מותנה של צו של"צ או צו מבחן ועד מאסר בפועל לרבות בדרך של עבודות שירות. והכול בהתאם לעבירה, נסיבותיה, מידת האלימות שננקטה, תוצאותיה, חלקו של הנאשם, עברו הפלילי, ונסיבותיו האישיות.

ע"פ (מח' ב"ש) 26043-01-13 **אמטיראת נגד מדינת ישראל** (04.12.2013): ביהמ"ש המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת עונשו של הנאשם והחמיר את עונשו ל-4 **חודשי מאסר בפועל, בחופף להפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים**. זאת, חלף גזר דינו של ביהמ"ש קמא שהאריך את המאסר המותנה והטיל על הנאשם קנס ופיצוי. בנסיבות המקרה, תקף הנאשם את בנו הקטין בכך שסטר לו על פניו והיכה בחוזקה בגבו וכתוצאה מכך נפל הקטין ארצה. לנאשם הרשעות קודמות לרבות בעבירות אלימות במשפחה שבגינן היה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה.

עפ"ג (מח' מרכז) 47129-04-13 **פלוני נגד מדינת ישראל** (22.08.2013): ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון לעונש בן **שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה**. הנאשם הורשע בתקיפת בנו הקטין בן ה-10 ובאיומים על אשתו. הנאשם היכה את הקטין בראשו וגרם לסימן אדום בפניו.

ת"פ (נצ') 41022-01-14 **מדינת ישראל נגד אהרון** (03.11.2016): הנאשם נידון **למאסר מותנה והתחייבות**, לאחר שהורשע בתקיפת בנו הקטין. הנאשם היכה את בנו באגרוף בפניו ובעט בו, שעה שהקטין נחלץ לסייע לאמו במהלך עימות שלה עם הנאשם. נקבע שמתחם העונש ההולם את העבירה נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד למאסר בפועל בן מספר חודשים בודדים.

ת"פ (פ"ת) 57587-07-14 **מדינת ישראל נגד פלוני** (28.02.2016): הנאשם נידון **למאסר מותנה, לצד צו מבחן פיקוחי וצו של"צ**, לאחר שהורשע בתקיפת בתו הקטינה. הנאשם היכה את בתו במכת אגרוף בפניה בעקבות ויכוח ביניהם בעת שהיה שרוי בגילופין, וחזר על כך גם כאשר שכבה במיטתה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות במצח, בלחי ובשפתיים.

ת"פ (כ"ס) 46917-11-11 **מדינת ישראל נגד ת' ל'** (01.05.2013): הנאשמת נידונה **למאסר מותנה ולצו מבחן**, לאחר שהורשעה בתקיפת בנה הקטין בשני אירועים שונים. באירוע הראשון סטרה לקטין לאחר שפגע בקטין אחר בגן שעשועים; ובאירוע השני, סטרה מספר פעמים על לחיו של הקטין ועל גופו. ביהמ"ש קבע שלא ניתן לבטל את הרשעתה של הנאשמת, זאת בשל האינטרס הציבורי שאינו מאפשר העברת מסר סלחני כשעסקין בשני אירועי אלימות על רקע קשיים בחינוך ובטיפול בקטין.

ת"פ (ת"א) 3568-05-11 **מדינת ישראל נגד פלוני** (29.09.2013): הנאשם נידון **למאסר מותנה, התחייבות**

וצו מבחן לאחר שהורשע בתקיפת בנו הקטין. הנאשם הוזמן לבית הספר שבו למד הקטין בעקבות התנהגותו בבית הספר. לאחר שנכנס לשטח בית הספר רדף אחרי הקטין אשר נמלט מפניו ונפל ארצה, אז תקף אותו הנאשם באגרופים ובבעיטה. ביהמ"ש קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין מאסר על תנאי שלצדו קנס ועד למאסר בפועל בן 8 חודשים שלצדו מאסר על תנאי וקנס.

ערעור מטעם הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה (ע"פ (מח' ת"א) 26397-11-13 **פלוני נגד מדינת ישראל** (12.01.2014)).

17. במסגרת ה**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **היעדר תכנון**; העבירה נעברה ללא תכנון מוקדם אלא כהתפרצות כעס אלימה ספונטנית וחד פעמית.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; הנאשם היכה את בנו באלימות בעת שישן במיטתו. לצורך כך ניצל הנאשם את כוחו ומעמדו כאביו של הקטין ואת פערי הכוחות המובנים ביניהם. לפיכך הנאשם הוא שנושא לבדו באחריות לאלימות שבה נקט כלפי בנו ובאחריות להשלכותיה.

ג. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; אף על פי שהקטין טען שנגרמו לו חבלות, עובדה זו לא הוכחה בשלב בירור האשמה והנאשם אף לא הואשם בה ובעניין זה כבר הרחבתי בהכרעת הדין. ברם יש להניח בסבירות גבוהה שהתקיפה הותירה צלקות בנפשו של הקטין שכן נזקים מעין אלה כרוכים באופן אינהרנטי בעבירות אלימות. אזכיר שמעדות קרובת המשפחה כ' עלה שבעקבות תקיפתו בכה הקטין והיה נסער.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; מהראיות שהובאו במשפט עלה שהנאשם תקף את בנו בשל עניין של מה בכך - שימוש ברמקול ששייך לו ללא רשותו. במהלך ניהול המשפט נחשפה מערכת היחסים העכורה שבין האב לבנו שהגיעה לכדי ניתוק קשר מוחלט ביניהם על רקע התנהגותו הסוררת של הבן וחוסר יכולתם של הוריו לתת לה מענה. עוד לפני האירוע עבר המתלונן להתגורר בבית סבתו הסמוך לבית הוריו והתנתק מהוריו. לאחר שנחשפתי לעדויות, השתכנעתי שאופן התנהגותו של המתלונן ובפרט כשמדובר בהסתבכותו במעשים פליליים, הקשה מאוד על הנאשם ועל יתר בני המשפחה. ביטוי לקשיים אלה עלה בעדות הנאשם ובעדויות אשתו ושני בניו הבוגרים - כיום סטודנטים להנדסה אזרחית לאחר שסיימו שירות מלא בצה"ל. אף על פי כן ולמרות הקשיים הבלתי מבוטלים שנבעו מהתנהגות המתלונן, איני רואה בהם הצדקה כלשהי לאלימות שננקטה נגדו.

18. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, אני סבור **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין מאסר מותנה שלצדו צו של"צ, ועד למאסר קצר בעבודות שירות שלצדו מאסר על תנאי.**

19. במקרה דנא, לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הנזקים שנגרמו לנאשם מהרשעתו**; בטיעוני ההגנה לעונש עלה כי בעקבות הכרעת הדין המרשיעה פוטר הנאשם ממקום העבודה שבו עבד משנת 2013. עוד נטען שהנאשם עובד כיום בעבודה אחרת שבה הוא משתכר פחות ונאלץ לעבוד יותר שעות כדי לפרנס את משפחתו ולתמוך בלימודיהם של שני בניו. אמנם לא הובאו ראיות לפיטוריו של הנאשם ואף לא לסיבה שבגינה פוטר, ברם בהתחשב בקושי להמציא אישור שכזה ובהיעדר עילה לפקפק באמינות הדברים, אתחשב בהם בבואי לאמוד את היקפו של העונש שאטיל עליו.

ב. **אי קבלת אחריות מצד הנאשם על מעשהו**; הנאשם כפר באשמתו ובחר לנהל את התיק ולהיאבק על חפותו. נכון, שמורה לנאשם זכותו לטעון לחפותו ולהאמין בה, ואין לזקוף זאת לחובתו. כך נקבע במפורש בסעיף 40א(6) לחוק העונשין שזו לשונו: **"...ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקף לחובתו"**. עם זאת, משכפר הנאשם באשמה והוא אינו מקבל אחריות, אינו מצטער, ואינו מביע חרטה על מעשיו, לא יוכל ליהנות מההקלות השמורות למי שהודה.

ג. **חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה**; האירוע התרחש בחודש אוגוסט 2015, בעוד שכתב האישום הוגש כעבור כשנתיים - בחודש יוני 2017. מדובר בשיהוי ניכר שאינו באשמת הנאשם אשר גרם לו לעינוי דין. על כן יש להתחשב בו לקולה. מעבר לכך במהלך השנים הרבות שחלפו מאז האירוע, לא נפתחו נגד נאשם תיקים נוספים ועל כן ניתן להניח לטובתו שהאירוע היה בודד וחרוג בנוף חייו ואינו מאפיין את התנהגותו השגרתית.

ד. **היעדר עבר פלילי**; הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא נעדר עבר פלילי וזו לו מעידה ראשונה.

21. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **ברף התחתון של מתחם העונש ההולם**, דהיינו לגזור עליו מאסר מותנה לצד צו של"צ.

בהתחשב בקשיי הפרנסה של הנאשם, במצבו הכלכלי הדחוק, במשבר הכלכלי שפוקד כיום את המדינה על רקע מגפת הקורונה, ובחלוף הזמן הניכר מעת שנעברה העבירה, אסתפק בצו של"צ בהיקף מתון.

סוף דבר

22. לאחר שנתתי דעתי לנסיבות כולן, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. **מאסר בן חודש אחד שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום עבירת אלימות במשפחה ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.**

ב. **שירות לתועלת הציבור בן 80 שעות** בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום.

בהתאם לאמור בסעיף 71א(ה) לחוק העונשין, מוזהר הנאשם בזאת שעליו למלא אחר הוראות צו השל"צ שאם לא כן, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק העונשין, קרי, בית המשפט יהיה רשאי לבטל הצו ולהטיל עליו עונש אחר במקומו.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשפ"א, 05 ינואר 2021, במעמד הצדדים.